

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΤΟΝ ΖΑΛΟΓΓΟ

Ο χορός του Ζαλόγγου είναι θρύλος με πυρήνα ιστορικό γεγονός που συνέβη μετά την οριστική κατάληψη του Σουλίου από τα στρατεύματα του Αλή πασά, τον Δεκέμβριο του 1803. Στις 18 Δεκεμβρίου του 1803 (παλαιό ημερολόγιο), στη κορυφή του όρους Ζάλογγο, εξελίχθηκαν γεγονότα τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα μια ομάδα Σουλιώτισσών και Σουλιωτών με τα παιδιά τους να αποφασίσουν να πεθάνουν ελεύθεροι παρά να πέσουν στα χέρια των Τουρκαλβανών

Έτσι, προτίμησαν, με μία πράξη αυτοθυσίας, αντί να ατιμαστούν από τον αιώνιο εχθρό τους, να πέσουν από την άκρη του γκρεμού. Ορισμένες πηγές της εποχής, ή μεταγενέστερες, αναφέρουν πως οι Σουλιώτισσες έπεσαν «εν χορώ» και τραγουδώντας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

Ο **Αδαμάντιος Κοραΐς** γεννήθηκε στην Σμύρνη 27 Απριλίου 1748 και πέθανε στο Παρίσι 6 Απριλίου 1833. Ήταν Έλληνας φιλόλογος με βαθιά γνώση του ελληνικού πολιτισμού. Ο Κοραΐς είναι ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του νεοελληνικού διαφωτισμού και μνημονεύεται, ανάμεσα σε άλλα, ως πρωτοπόρος στην έκδοση έργων αρχαίας ελληνικής γραμματείας, αλλά και για τις γλωσσικές του απόψεις στην υποστήριξη της καθαρεύουσας, σε μια μετριοπαθή όμως μορφή της, με σκοπό την εκκαθάριση των πλείστων ξένων λέξεων που υπήρχαν στη γλώσσα του λαού.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

Η εκδοτική του δραστηριότητα ξεκίνησε το 1799, με τους **Χαρακτήρας του Θεόφραστου**. Την επόμενη χρονιά τύπωσε το **Περί ανέμων, υδάτων και τόπων** του Ίπποκράτη, έκδοση που βραβεύτηκε το 1810 και το 1804 τα **Αίθιοπικά του Ήλιοδώρου**, η εισαγωγή του οποίου είναι η πρώτη ελληνική πραγματεία για το λογοτεχνικό είδος του μυθιστορήματος. Μετά το 1805 ενέταξε τις εκδόσεις του στη σειρά **Έλληνική Βιβλιοθήκη**, η οποία συνεχίστηκε έως το 1827, με τη χορηγία των αδερφών Ζωσιμά από τα Ιωάννινα. Στην **Έλληνικήν Βιβλιοθήκην** εξέδωσε, μεταξύ άλλων, τους **Βίους Παραλλήλους** του Πλουτάρχου, **Λόγους του Ίσοκράτη**, τις τέσσερις πρώτες ραψωδίες της **Ιλιάδας**, Γαληνό, Στράβωνα, Μάρκο Αυρήλιο ("Τα εις εαυτόν"), τα **Πολιτικά** και τα **Ήθικα Νικομάχεια** του **Άριστοτέλους**, τα **Άπομνημονεύματα του Ξενοφώντα**. Επίσης σχεδίαζε, αλλά ματαίωσε, την έκδοση της Ιστορίας του Θουκυδίδη, των αρχαίων μυθογράφων και του **Ήροδότου**.

Σημαντική είναι και η συμβολή του στο χώρο της επιγραφικής μέσα από την έκδοση της **"Υλης Χιακῆς ἀρχαιολογίας**, αφού διασώζει επιγραφές που πια έχουν χαθεί, σχολιάζοντάς τες φιλολογικά και ιστορικά. Οι εκδόσεις του Κοραή και κυρίως οι πρόλογοί του δίνουν αφορμή για συζητήσεις σχετικά με τη σύγχρονη Ελλάδα. Συνεργάστηκε με ξένους φιλόλογους, τον Tomas Burgess και τον Robert Holmes. Ο πρώτος τον χαρακτήρισε *eruditissimum and sagacissimum* και δημοσίευσε την πρώτη καθαρά φιλολογική εργασία του Κοραή, *Emandationes in Hippocratem* στο περιοδικό του *Musei Oxoniensi Literarii cospectus et specimina*, Oxonni MDCCXCII σ. 11-23.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

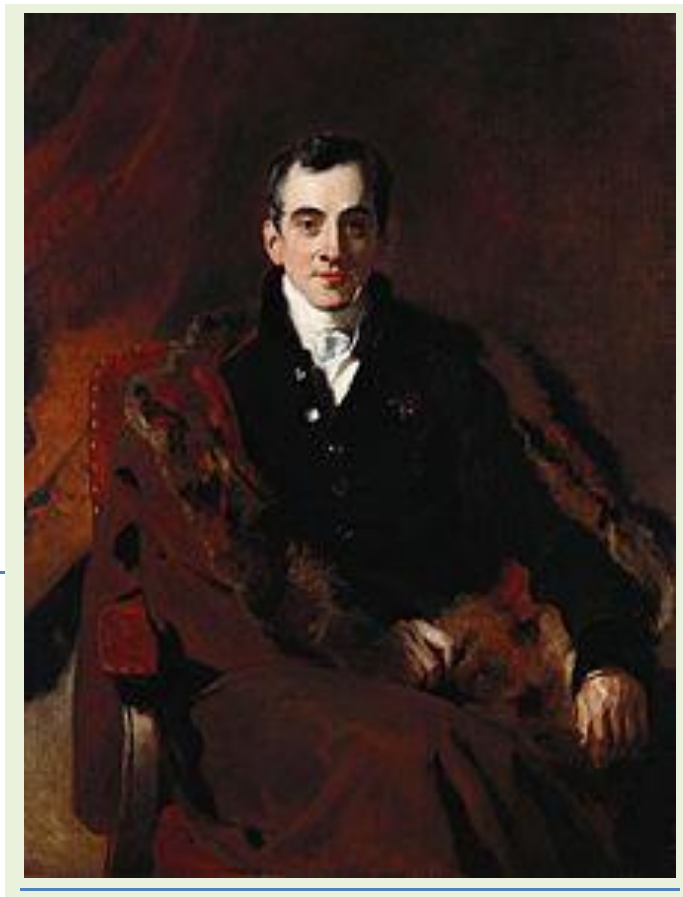
Ο Κόμης Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα, 10 Φεβρουαρίου 1776 και δολοφονήθηκε στο Ναύπλιο, π.ημ. 27 Σεπτεμβρίου / ν.ημ. 9 Οκτωβρίου 1831). Ήταν Έλληνας διπλωμάτης και πολιτικός. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και αργότερα πρώτος Κυβερνήτης του νέου ελληνικού κράτους κατά τη μεταβατική περίοδο κατά την οποία η χώρα τελούσε υπό την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια με πολιτική παράδοση, γι' αυτό και αναμείχθηκε με την πολιτική ήδη από το 1803, οπότε και διορίστηκε γραμματέας της επικράτειας της Ιονίου Πολιτείας. Με την κατάληψη των Επτανήσων από τους Γάλλους αποσύρθηκε και εντάχθηκε στη ρωσική διπλωματική υπηρεσία. Εκεί ανέλαβε σημαντικές θέσεις, καταφέροντας να αναδειχθεί σε υπουργό Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας από το 1815 έως το 1822, οπότε και υποχρεώθηκε σε παραίτηση λόγω της Επανάστασης του 1821.

Στις 14 Απριλίου 1827 η Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας τον εξέλεξε με επταετή θητεία πρώτο κυβερνήτη της Ελλάδας, θέση από την οποία ήρθε σε τριβή με τους τοπικούς αξιωματούχους με αποτέλεσμα τη δολοφονία του στις 9 Οκτωβρίου 1831, στο Ναύπλιο, από τον Κωνσταντίνο και Γεώργιο Μαυρομιχάλη, που ήταν συγγενείς του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, σε αντίποινα της φυλάκισης του τελευταίου. Η σορός του Κυβερνήτη μεταφέρθηκε τον Απρίλιο του 1832 στην Κέρκυρα από τον αδελφό του Αυγουστίνο και τάφηκε στην Ι.Μ. Πλατυτέρας δίπλα από τον τάφο του πατέρα του, Αντωνίου Μαρία Καποδίστρια.

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (Ραμοβούνι, Μεσσηνία, 3 Απριλίου 1770 - Αθήνα, 4 Φεβρουαρίου 1843) ήταν Έλληνας αρχιστράτηγος και ηγετική μορφή της Επανάστασης του 1821, οπλαρχηγός, πληρεξούσιος, Σύμβουλος της Επικρατείας. Απέκτησε το προσωνύμιο Γέρος του Μοριά. Μετά θάνατον τιμήθηκε από την Ελληνική Πολιτεία με τον βαθμό του Στρατάρχη. Πρωταγωνίστησε σε πολλές στρατιωτικές επιχειρήσεις του Αγώνα, όπως στη νίκη στο Βαλτέτσι (13 Μαΐου 1821), στην άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821), στην καταστροφή της στρατιάς του Δράμαλη στα Δερβενάκια (26 Ιουλίου 1822), όπου διέσωσε τον Αγώνα στην Πελοπόννησο, αφού πρυτάνευσαν η ευφυΐα και η τόλμη του στρατηγικού του νου. Οι επιτυχίες αυτές τον ανέδειξαν σε αρχιστράτηγο της Πελοποννήσου. Στη διάρκεια του Εμφυλίου πολέμου, πολλές φορές προσπάθησε να αμβλύνει τις αντιθέσεις ανάμεσα στους αντιπάλους, αλλά παρόλα αυτά δεν απέφυγε τη ρήξη. Μετά από ένοπλες συγκρούσεις, ο ίδιος και ο γιος του συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν στο Ναύπλιο. Αξίζει να τονιστεί η στρατηγική φυσιογνωμία του Κολοκοτρώνη, καθώς διοικούσε τα στρατεύματα με ιδιοφυή τρόπο, χρησιμοποιώντας τις τακτικές του

ΝΕΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ Ε2' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ '21

κλεφτοπολέμου, ώστε να μπορεί να αντεπεξέρχεται το στράτευμα στην αριθμητική υπεροχή του αντιπάλου. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πέθανε στις 4 Φεβρουαρίου 1843 το πρωί, από εγκεφαλικό επεισόδιο. Ο Κολοκοτρώνης κηδεύτηκε με κάθε επισημότητα στην Αθήνα. Γύρω του βρίσκονταν όλοι οι εναπομείναντες εν ζωή συμπολεμιστές του, όπως οι Γεώργιος Κουντουριώτης, Τζαβέλας, Δημήτρης Πλαπούτας, Ρήγας Παλαμής, Μακρυγιάννης, Γιατράκος, Δεληγιάννης κ.α. Στα πόδια του είχε εναποτεθεί μια τουρκική σημαία για να συμβολίζει τις μεγάλες του νίκες επί των Οθωμανών καθόλη τη διάρκεια της επανάστασης.

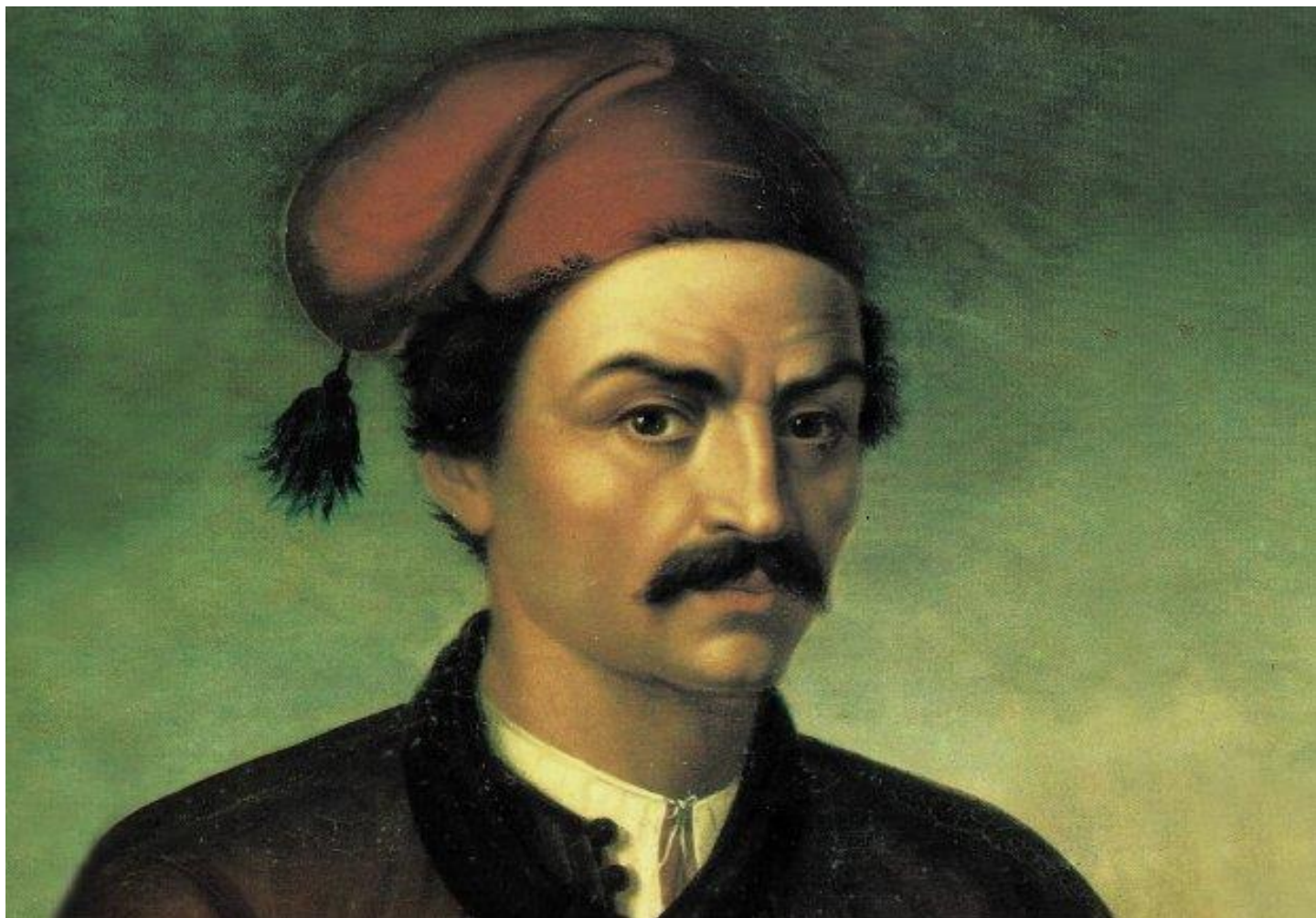

ΘΑΝΑΣΗΣ ΣΤΑΒΑΡΑΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Γεννήθηκε το 1793 στα [Ψαρά](#) (αρχαία Ναυτικού) όπου και μεγάλωσε. Ήταν το μικρότερο παιδί του Ψαριανού Δημογέροντα Μιχαήλ Κανάρη και της Μαρώς (το γένος Μπουρέκα). Έμεινε πολύ μικρός ορφανός από πατέρα και έτσι άρχισε να δουλεύει σε πλοία συγγενών του, κυρίως σ' αυτό του θείου του Μπουρέκα. Αρχικά το όνομά του ήταν «Κανάριος» και τελικά έγινε Κανάρης.

Όταν πέθανε ο θείος του, στου οποίου το μικρό εμπορικό πλοίο εργαζόταν, ανέλαβε καπετάνιος ο ίδιος σε ηλικία 20 ετών. Πήγε στην [Οδησό](#) για πρώτη φορά το 1820. Ήξερε για τη [Φιλική Εταιρεία](#) αλλά δεν είχε γίνει μέλος της. Όταν έμαθε ότι ξέσπασε η επανάσταση στη [Μολδαβία](#) από τον [Αλέξανδρο Υψηλάντη](#), έσπευσε αυθόρμητα να πάρει μέρος στον πρώτο «πολεμικό στόλο» των Ψαριανών υπό τον [Νικολή Αποστόλη](#). Από τους πρώτους μήνες ο Κανάρης ξεχώρισε για το θάρρος του και την αποφασιστικότητά του, κάνοντας επιδρομές στα μικρασιατικά παράλια ενώ κατόπιν εντάχθηκε στα [πυρπολικά](#).^[1] Η ανατίναξη ενός τουρκικού [δικρότου*](#) στην [Ερεσό](#) από τον [Δημήτριο Παπανικολή](#) τον παρακίνησε σε ανάλογο εγχείρημα

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

Η Λασκαρίνα "Μπουμπουλίνα" Πινότση ([Κωνσταντινούπολη](#), 11 Μαΐου 1771 - [Σπέτσες](#), 22 Μαΐου 1825) ήταν [Ελληνίδα](#) ηρωίδα της [Ελληνικής Επανάστασης του 1821](#). Πιθανότατα, υπήρξε η πιο σπουδαία γυναίκα που έλαβε μέρος στην επανάσταση. Μετά θάνατον, έλαβε τιμητικά από την Ελληνική Πολιτεία το βαθμό της [Υποναύαρχου](#). Πολέμησε ηρωικά το 1821.

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα είχε καταγωγή από την Ύδρα. Γεννήθηκε μέσα στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης στις 11 Μαΐου 1771, όταν η μητέρα της Σκεύω επισκέφτηκε τον σύζυγό της, Σταυριανό Πινότση, τον οποίο είχαν φυλακίσει οι Οθωμανοί για τη συμμετοχή του στα [Ορλωφικά](#) (1769-1770). Την βάφτισε και της έδωσε το όνομά της εκεί ο φυλακισμένος πολέμαρχος της Μάνης, [Παναγιώτης Μούρτζινος](#).^[1] Μετά τον θάνατο του Πινότση στη φυλακή, μητέρα και κόρη επέστρεψαν στην Ύδρα. Μετακόμισαν στις Σπέτσες 4 χρόνια αργότερα, όταν η μητέρα της παντρεύτηκε τον Δημήτριο Λαζάρου Ορλώφ. Από την ένωση αυτή η Μπουμπουλίνα απέκτησε οκτώ ετεροθαλή αδέρφια.

Παντρεύτηκε δυο φορές, στην ηλικία των 17 με τον Σπετσιώτη Δημήτριο Γιάννουζα και στην ηλικία των 30 ετών με τον Σπετσιώτη πλοιοκτήτη και πλοίαρχο Δημήτριο Μπούμπουλη. Και οι δυο σκοτώθηκαν από Αλγερινούς πειρατές.^[2] Της άφησαν, ωστόσο, μια τεράστια περιουσία, την οποία ξόδεψε εξ ολοκλήρου για να αγοράσει καράβια και εξοπλισμό για την Ελληνική Επανάσταση.

Όταν η Μπουμπουλίνα έγινε χήρα για δεύτερη φορά, είχε έξι παιδιά: τρία από τον πρώτο της γάμο, τον Ιωάννη, τον Γεώργιο και τη Μαρία, και τρία από τον δεύτερο γάμο της: την Σκεύω, την Ελένη και τον Νικόλαο. Επίσης είχε και τεράστια περιουσία την οποία είχε κληρονομήσει από τους συζύγους της, έχοντας υπό την κατοχή της πλοία, γη και χρήματα (τα μετρητά που είχε κληρονομήσει από τον Μπούμπουλη ήταν πάνω από 300.000 τάλαρα^[3]^[4]). Κατάφερε να αυξήσει την περιουσία της με σωστή διαχείριση και εμπορικές δραστηριότητες.

Το ακρόπρωρο του πλοίου "Αγαμέμνων" της Μπουμπουλίνας με κυβερνήτη το γιο της Ιωάννη. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

Αρχικά έγινε συνétairos σε αρκετά πλοία ενώ αργότερα κατασκεύασε τρία δικά της, το ένα από τα οποία με το όνομα *Αγαμέμνων* πήρε μέρος στην [Ελληνική Επανάσταση του 1821](#), μήκους 48 πήχων και έχοντας 18 κανόνια, η ναυπήγηση του οποίου κόστισε 75.000 τάλαρα. Το όνομα αυτό το έδωσε στη ναυαρχίδα της από τον [ομηρικό](#) βασιλιά των [Μυκηνών](#), [Αγαμέμνονα](#), που οδήγησε τους [Έλληνες](#) στον [Τρωικό πόλεμο](#). Αυτό δείχνει πόσο τιμούσε η Μπουμπουλίνα την ελληνική ιστορική της κληρονομιά και τι συμβόλιζε το όνομα του πλοίου της.

Το 1816 η [Οθωμανική Αυτοκρατορία](#) θέλησε να κατασχέσει την περιουσία της με τη δικαιολογία ότι τα πλοία του δεύτερου άντρα της, συμμετείχαν με τον [ρωσικό](#) στόλο στον [Ρωσοτουρκικό πόλεμο](#)^[5], μετά από καταγγελίες συγγενών της, που εποφθαμιούσαν την περιουσία της. Τότε η Μπουμπουλίνα πήγε στην [Κωνσταντινούπολη](#) με το πλοίο της *Κανάκης*, όπου συνάντησε τον [Ρώσο](#), [Φιλέλληνα](#) πρεσβευτή [Στρογκόνωφ](#), από τον οποίο ζήτησε να την προστατέψει επικαλούμενη τις υπηρεσίες του συζύγου της στον ρωσικό στόλο και το γεγονός ότι τα πλοία της είχαν τότε ρωσική σημαία, βάση της [Συνθήκης Κιουτσούκ-Καϊναρτζή](#) μεταξύ [Ρωσίας](#) και [Τουρκίας](#), το 1774. Τότε εκείνος για να την σώσει από την επικείμενη σύλληψή της από τους Τούρκους, την έστειλε στην [Κριμαία](#) της νότιας Ρωσίας, στη [Μαύρη Θάλασσα](#), σε ένα κτήμα που της δόθηκε από τον [Τσάρο](#) Αλέξανδρο Α'. Πριν όμως πάει εκεί, κατάφερε να συναντήσει τη μητέρα του [Σουλτάνου Μαχμούτ Β΄](#), την [Βαλιντέ Σουλτάνα](#). Η Σουλτάνα εντυπωσιάστηκε από τον χαρακτήρα της Μπουμπουλίνας και έπεισε τον γιο της να υπογράψει φερμάνι, με το οποίο δεν θα άγγιζε την περιουσία της και δεν θα την συνελάμβανε. Η Μπουμπουλίνα αφού έμεινε στην Κριμαία για περίπου τρεις μήνες περιμένοντας να ηρεμήσει η κατάσταση, έφυγε για στις Σπέτσες όταν κατάλαβε ότι ο κίνδυνος είχε πλέον απομακρυνθεί^[6].

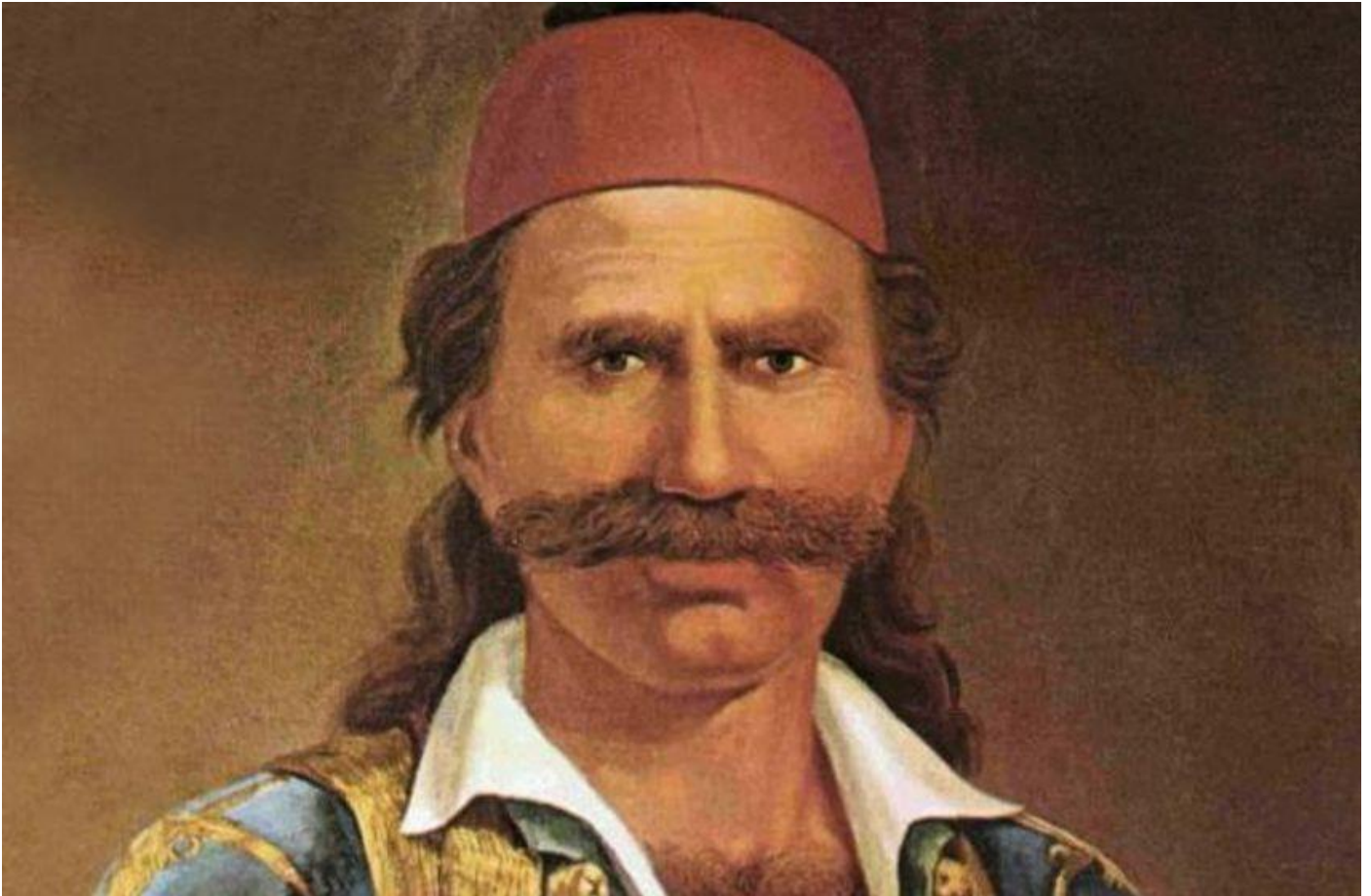
Η Μπουμπουλίνα, έχοντας γίνει ήδη μέλος της [Φιλικής Εταιρείας](#) στην [Κωνσταντινούπολη](#), που προετοίμαζε την ελληνική επανάσταση, και όντας η μόνη γυναίκα που μυήθηκε σε αυτή, στον κατώτερο βαθμό μύησης αφού οι γυναίκες δεν γίνονταν δεκτές, καθώς γυρνούσε στις Σπέτσες, αγόραζε μυστικά όπλα και πολεμοφόδια από τα ξένα λιμάνια, τα οποία μετά έκρυψε στο σπίτι της, ενώ ξεκίνησε την κατασκευή του πλοίου *Αγαμέμνων*^[7], της ναυαρχίδας της, η οποία ολοκληρώθηκε το 1820. Για τη ναυπήγηση του *Αγαμέμνονα* καταγγέλθηκε στην [Υψηλή Πύλη](#) ότι ναυπήγησε κρυφά πολεμικό πλοίο, αλλά η Μπουμπουλίνα κατάφερε να ολοκληρώσει την κατασκευή του δωροδοκώντας τον απεσταλμένο Τούρκο επιθεωρητή στις Σπέτσες και πετυχαίνοντας την εξορία αυτών που την κατήγγειλαν. Το 1819 η Μπουμπουλίνα επισκέφθηκε και πάλι την [Κωνσταντινούπολη](#).

Την ίδια περίοδο έρχεται σε ρήξη με τα παιδιά του δεύτερου συζύγου της από τον πρώτο του γάμο-τον Παντελή και τον Γιάννη- όταν διεκδικούν το μερίδιο από την πατρική περιουσία. Κατέφυγαν όχι σε τουρκικό δικαστήριο, ούτε στην εκκλησιαστική αρχή στην οποία υπάγονταν: στη μητρόπολη Ναυπλίου και Άργους, αλλά στο Οικουμενικό Πατριαρχείο για μεγαλύτερο κύρος. Εκείνο έκδωσε επιτίμιο, *ίνα η ρηθείσα Λασκαρίνα[...] φοβειθείσα[...] την αιώνιον κόλασιν [...] παύσηται πάσης διαστροφής και ματαίας προφασεως και μη φανερώση εις μέσον οσάπερ κατακρατεί άσπρα, ομολογίας, ρουχικά ή άλλα κινητά και ακίνητα πράγματα [...]*. Στη συνέχεια καταφεύγουν τα δύο αδέλφια στους προεστούς των Σπετσών, οι οποίοι περιορίζονται σε μια καταγραφή της περιουσίας της χωρίς όμως και να δίνουν λύση στην ενδοοικογενειακή διαφορά. Με το επιτίμιο και την έκθεση των προκρίτων καταφεύγουν τα δύο αδέλφια στη συνέχεια, στο Βουλευτικό, το οποίο δεν έλαβε θέση, εκτιμώντας το μέγεθος της προσφοράς της Μπουμπουλίνας στον Ελληνικό Αγώνα.^[8]

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

Γεννήθηκε το 1790 στην Ιθάκη. Πατέρας του ήταν ο Ανδρέας Βερούσης από τις Λιβανάτες Λοκρίδος. Ο πατέρας του υπήρξε πότε συνεργάτης του Αλή πασά και πότε ληστής στην επικράτεια του και τελικά συνεργάτης του Λάμπρου Κατσώνη. Η μητέρα του, η Ακριβή Τσαρλαμπά, ήταν κόρη σημαντικής οικογένειας της Βενετοκρατούμενης Πρέβεζας, ο πατέρας της ήταν εύπορος προεστός και συνεργάτης των Ρώσων κατά τη διάρκεια του ρωσoturκικού πολέμου.

Ο πατέρας του Οδυσσέα αφιέρωσε την ζωή του στον πόλεμο εναντίον των Τούρκων αλλά και των πλούσιων κοτζαμπάσηδων. Συνελήφθη από τους Βενετούς, παραδόθηκε στους Τούρκους φυλακίστηκε και αποκεφαλίστηκε το 1792 στην Κωνσταντινούπολη με αποτέλεσμα ο μικρός τότε Οδυσσέας να μην προλάβει ουσιαστικά να τον γνωρίσει αφού δεν ήταν παραπάνω από 3-4 χρόνων. Η χήρα μητέρα του μετακόμισε το 1797 στη Λευκάδα. Ο ίδιος μεγάλωσε σε ένα περιβάλλον δεκτικό σε προσλήψεις των νεωτερικών ιδεών που εκείνη την εποχή κυκλοφορούν όλο και ευρύτερα στα υπό δυτική κυριαρχία Επτάνησα. Καταλυτικός ήταν ο ρόλος της οικογένειας της μητέρας του καθώς και το προφίλ της στην ανατροφή του Οδυσσέα. Η οικογένεια Τσαρλαμπά ήταν από τους στυλοβάτες της γαλλόφιλης μερίδας της Πρέβεζας και έπαιξε ενεργό και ηγετικό ρόλο στην άμυνα της πόλης όταν ο Αλή πασάς επιτέθηκε και την κατέλαβε το 1798.

Το 1818 και ενώ μαθήτευε στην αυλή του Αλή πασά όπου τον είχε υπό την προστασία του χάρη στην παλιά φιλία του με τον πατέρα του, μύηθηκε στην Φιλική Εταιρεία από τον δάσκαλο του Ψαλλίδα που τον έκανε να αποκτήσει συνείδηση του Ελληνισμού.

Παράλληλα, διδάχθηκε την πανουργία, την σκληρότητα και την καχυποψία που επικρατούσε στο σαράι. Έμαθε να είναι ανελέητος προς τους εχθρούς, να δείχνει πάντα συμπόνια στον φτωχό λαό, περιφρόνηση στους κοτζαμπάσιδες και στους παπάδες.

Πάνω απ' όλα, όμως, ήταν πατριώτης σύμφωνα με τους όρκους που είχε δώσει κατά την είσοδο του στην Φιλική Εταιρεία.

Σκοπός της ζωής του ήταν η λευτεριά του γένους σε ένα κράτος πραγματικά δημοκρατικό.

Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος κατά τη διάρκεια της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 αποτέλεσε μία από τις 3 μεγάλες στρατιωτικές μορφές που έμειναν στην ιστορία του Αγώνα, οι άλλοι δύο ήταν ο Γεώργιος Καραϊσκάκης και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Η Μάχη στο Χάνι της Γραβιάς

Στις 8 Μαΐου 1821, σε ένα μικρό πλινθόχτιστο κτίσμα της Γραβιάς Φωκίδας, το θρυλικό Χάνι της Γραβιάς, οι Έλληνες επαναστάτες, με επικεφαλής τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, έγραψαν σελίδες ηρωισμού και δόξας, επιτογχάνοντας την πρώτη ουσιαστική νίκη τους επί των τουρκικών

ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Τα «ράσα δεν κάνουν τον παπά» λέει ο λαός και η ρήση ταίριαζε απόλυτα στην περίπτωση του ήρωα του '21, Παπαφλέσσα.

Γεννήθηκε στη Μεσσηνία το 1788 και ήταν ένα από τα 28 παιδιά του πατέρα του...

Πολλοί τον μίσησαν και δικαιολογημένα, γιατί ήταν ένας ακραίος άνθρωπος που προκαλούσε αντιπαλότητες, αλλά ο ηρωικός θάνατός του στο Μανιάκι έσωσε την υστεροφημία του....

Σύμφωνα με τη λαϊκή διήγηση που κατέγραψε η ιστορία, ο Ιμπραήμ τον αναζήτησε μετά το τέλος της μάχης και βρήκε πρώτα το αποκεφαλισμένο πτώμα του. Ζήτησε να του φέρουν το κεφάλι και στερέωσε το άψυχο κορμί του Παπαφλέσσα στον κορμό ενός δέντρου. Συγκινημένος, ο Ιμπραήμ τον πλησίασε και τον φίλησε, αναγνωρίζοντας την αξία του εχθρού του....

